

И тѣй азъ не можѣхъ да помысла безъ печаль (*жалѣніе), че единъ народъ, дѣкто е писалъ нѣкога толико, фаналъ да

на греческій Бѣкварь е твердѣ несовершенство въ изреченіи всѣхъ славянскихъ зѣвко въ. За да са замѣнаватъ тѣзи зѣвцы съ гречески, остава на вола всякаго, комъ какъ дойде на оумъ.

Отъ числа сихъ славянскихъ Правописателей е и единъ Грекъ, Попъ ли, или Инокъ, или кой да е. Той е написалъ съ гречески бѣквы славянскій Отче Нашъ, и сакавы други мѣста изъ Священнаго Писанія. Той садѣ е тѣрилъ бѣквѣ в, на мѣсто в; с, на мѣсто ш; к, на мѣсто ц; т, на мѣсто ч; з, на мѣсто ж; а магкіа бѣквы: ѡ, ю, е, съ съ притѣрніе греческаго н.

Не знаемъ, дѣка е изробилъ тази драгоцѣнность извѣстнѣй Филологъ, Константинъ Икономида Цареградецъ. Тоа Отче Нашъ съ съ други мѣста изъ Свящ. Пис. соединилъ онъ въ третій Томъ своего Опыта (*опытованіе), въ кой онъ казѣва, че Славяно-Російскій галъкъ е твердѣ отѣлизо однороденъ съ греческій. Петербургъ. 1828. Требува да саписасамы, че тойзи Писатель цѣлаз понапредъ да